

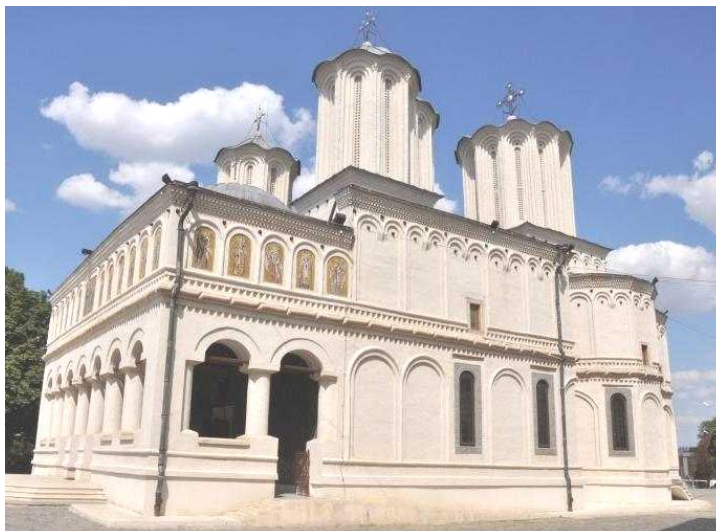
AUTOCEFALIA BISERICII ORTODOXE ROMÂNE ȘI RANGUL EI DE PATRIARHIE SUNT EXPRESIA LIBERTĂȚII RESPONSABILE ȘI A DEMNITĂȚII NAȚIONALE BISERICEȘTI

O Biserică autocefală este o Biserică ce are o conducere proprie, adică un sinod prezidat de înțâistătătorul acelei Biserici, fie patriarh, mitropolit sau arhiepiscop.

Această conducere exercită puterea bisericească deplină, cea de învățătură dogmatică, sacramentală și jurisdicțională, independent față de ierarhia oricărei alte Biserici, dar păstrând principiul egalității și coresponsabilității Bisericilor surori.

Pe data de 25 aprilie 1885, Patriarhul Ecumenic Ioachim al IV-lea a trimis mitropolitului primat Calinic Miclescu, în calitate de președinte al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Tomosul de autocefalie prin care „cu bucurie sufletească binecuvintează Biserica Ortodoxă Română, recunoscând-o autocefală întru toate de sine ocârmuită”.

Tot atunci, Patriarhul Ecumenic a comunicat printr-o scrisoare-enciclică tuturor Bisericilor Ortodoxe Autocefale surori recunoașterea autocefaliei acordate Bisericii Ortodoxe Române

Patriarhia română din București, *foto*

Autocefalia a fost primită formal la data de 25 aprilie 1885, fiindcă cele două Biserici Ortodoxe din Țara Românească și Moldova, încă de la începutul organizării politice și ecleziastice din cele două țări românești extracarpătice, „s-au afirmat cu o independență egală autocefaliei, fără să accepte vreun amestec jurisdicțional din partea unei ierarhii bisericești din afară”, se arată în Enciclopedia Ortodoxiei Românești.

Datorită acestor drepturi, cele două mitropolii ortodoxe românești și-au exercitat cele trei puteri bisericești (învățătoarească, sacramentală și jurisdicțională) în mod liber, și anume au alcătuit și tipărit cărți de cuprins doctrinar, au apărât Ortodoxia ardeleană de acțiunile prozelitiste calvine și catolice, au introdus limba națională în cult, dar și elemente specifice în arta bisericească, au fost cârmuite de ierarhi aleși din țară, alegerea fiind doar anunțată Patriarhiei Ecumenice, au stabilit singure legi sau norme de conducere și de organizare, toate

acestea fără aprobarea prealabilă din partea unei Biserici din afară.

Spre deosebire de mitropoliile din cele două țări românești extracarpătice, Biserica din Transilvania, după dezbinarea din anul 1701 și ieșirea de sub jurisdicția Mitropoliei Ungrovlahiei, a fost subordonată Mitropoliei sârbești de Carloviț, care a avut statut de Biserică autocefală.

Din anul 1864, s-a permis ortodocșilor români transilvăneni înființarea unei Mitropolii românești, „coordanată” cu cea sârbească, deci cu statut de autocefalie. (...)

La data de 25 februarie 1925, a fost promulgată legea pentru înființarea Patriarhiei Române. Ridicarea la această demnitate a venit în contextul consolidării unificării bisericești, dar și în scopul sporirii prestigiului Bisericii noastre. După anul 1918, Biserica Ortodoxă strămoșească număra peste 13 milioane de credincioși, organizați în cinci mitropolii și 18 eparhii.

În aceste condiții, ținând seama de